

Jau vairākus gadus latviešu valodā ir pieejama grāmata: "TILTS PĀRI STRAUMEI. Kāda Pirmajā pasaules karā krituša jauna mākslinieka vēstījumi no dzīves pēc nāves" (Izd. AntropoSofija).

Kritušais mūziķis un komponists ir Eilenburgas grāfs Boto Zigvarts.

Dzīves laikā Zigvarts, no vienas puses, piederēja Rūdolfa Šteinerja ezotērisko skolnieku lokam un, no otras, pats bija noteikta draugu un radnieku loka garīgais vadonis. Pārkāpis nāves sliekšni, viņš spēja saglabāt saikni ar šo loku un turpināja to vadīt no garīgās pasaules, palīdzot tā locekļiem izkopt garīgās maņas.

Šogad Vācijā iznākusi vēl viena grāmata, ko var uzskatīt par pirmās turpinājumu: "*Mitteilungen von Dagmar aus dem Leben nach dem Tod*" ("Dagmāras vēstījumi no dzīves pēc nāves").

*Dagmar von Pannwitz*, dzīves laikā Zigvarta māsiņa, piederēja minētajam lokam un pēc nāves caur savu draudzeni arī spēja saglabāt saikni ar to. Zemāk piedāvājam divu viņas vēstījumu tulkojumu, kuri attiecas uz Kristus būtnes darbību 20. gadsimtā.

## ZIŅOJUMI NO DAGMĀRAS

### 1948. gada 30. augusts

Tu zini – mēs strādājam Mihaela plūsmā, un tas nozīmē sagatavot cilvēci Kristus pārdzīvojumam. Viņa būtne arvien vairāk izplatās ēteriskajā pasaulē. Viņš ievieļ visu savu būtņi šajā sfērā, kā reiz to ievilka fiziskajā sfērā. Tā ir nākamā sfēra, kurai mēs esam aicināti sagatavot visus cilvēka orgānus tā, lai viņi nepaietu garām šim notikumam. Ja to nepiedzīvos pietiekams skaits cilvēku dvēseļu, tā būs neapvērta nelaime visai cilvēcei, jo attīstība apstāsies.

Tu pat nevari iedomāties, kā te tiek strādāts. Te ir daudz arī šajā karā kritušo, jo viņi atskārš, ka mūsu darbs ir ārkārtīgi svarīgs.

Mūsu līdzekļi ir mūzika un, kā Zigvarts reiz teica, "Kristus asins āderes". Toreiz šie līdzekļi kalpoja tumšo elementu iznīcināšanai, šodien ar tiem modina guļošos cilvēkus. Pirmā nāk mūzika, tā sagatavo augsni, dara orgānus lokanus, lai tie varētu uztvert vajadzīgās vibrācijas un svārstības. Kad tas būs noticis un sasniegti zināmi panākumi, pie darba ķersies citas grupas, kas piegādās spēkus no "Kristus asins āderēm". Tās nav fiziskās asinis, bet emanācijas, ko tās reiz izstaroja, caurstrāvojot visu dzīvo būtņu attīstību uz Zemes. Tagad šī substance tiek potencēta, lai katrai atsevišķai būtnei no tās piegādātu iespējami vairāk. Tā ieplūst cilvēka Es'ā, kurš kļūst modrāks, apzinātāks un stiprāks. Turpmākās attīstības gaitā jāpanāk, lai atvērtos cilvēka dvēseles acis. Iesākumā nāks sapratne, tā modinās izziņas gribu, lai varētu notikt īstā sirds maņu atraisīšanās.

Es ceru, ka daudzi no jums piedzīvos to vēl šajā inkarnācijā, daži varbūt sapnī (kas nebūs tikai sapnis) vai vismaz sapnim līdzīgā vīzijā. Tas jau būs labs pamats nākamajai inkarnācijai. Tad tiešām plīvurs būs nokritis no acīm.

### 1948. gada 21. maijs

Pēdējo reizi es runāju par Mihaela darbu un Kristus tuvošanos. Šis notikums pieņem tik varenius apmērus, ka pat mēs ar savām garīgajām maņām, kuras šeit darbojas pavisam citādi nekā uz Zemes, nevaram aptvert visu notiekošo. Nupat sāk pienākt vareni spēki no kosmosa, kā lieli paisuma viļņi tie atnes kosmiskās Elohimu plūsmas, kuras saplūst kopā ar plūsmām, kas nāk no Zemi caurstrāvojušās

Kristus būtnes. Sfērā, kur tās satiekas, radusies substance uzvirmo kā putas. To daļiņas izkaisās visā atmosfērā un nonāk tajā cilvēkbūtnes daļā, kas ir gatava Kristus uzņemšanai.

Tātad, es gribu pastāstīt par Kristu, par lielo Palīgu, kas ar mīlošām rokām apņēma visu cilvēci. Tev vienmēr tas jāpatur prātā, jo īpaši tad, ja kāds šķiet ļoti nesimpātisks – viņš, tāpat kā mēs visi, ir Viņa roku apņemts un iekļauts Viņa sirdī.

Mēs esam tie, kam jāveic sagatavošanās darbi, lai Kristus kļūtu redzams cilvēkiem. Viņš nāk un arvien vairāk izplatās ētersfērā. Līdz ar to viss izgaismojas, gaisma kļūst arvien intensīvāka. Viņš vēlas caurstrāvot it visu, taču ieņemt sevī var tikai to, kas Viņam pilnībā nododas.

Viņam palīdz ciešanas. Te darbojas polaritātes princips, kas tumsā ļauj iestartoties gaismai. Tas rada daudz posta dažādu trūkumu dēļ, taču arī atbilstoši sagatavo, jo pārtikušu cilvēku apgrūtina zemišķā smaguma nasta.

Te ir daudz tādu, kuru ķermeņi ir kara izkropļoti. Viņi meklē ko līdzvērtīgu trūkstošajām ķermeņa daļām, grib aizpildīt šo tukšumu, lai atgrieztos pie zemes priekiem, bet nevar to izdarīt. Tas ļauj viņiem pievērsties garīgām vērtībām.

Kopumā – te jūs varat iebilst, ja vēlaties – visa cilvēce ir kļuvusi daudz atvērtāka nekā vēl pirms dažiem gadu desmitiem. Tas nav pretarguments, ja jūs domājat, ka cilvēce ir kļuvusi sliktāka! Jo tādi, kas padodas kārdinājuma spēkiem, bijuši vienmēr. Tagad pieaug spriedze (atšķirība) starp abām nometnēm! Jo vairāk cilvēki pievērsīsies garam, jo jutīgāki tie kļūs pret tumšajiem elementiem. Kādreiz tiem nepievērsa uzmanību, tagad tie traucē aizvien vairāk un nonāk gaismā, kļūst redzami. Cilvēki tos neuztver ar garīgām maņām, bet tie grib gūt ievēribu. Agrāk viņi tik ļoti neizpaudās. Tagad Lucifers un Arimans jūtas daudz vairāk atpazīti! Un tas ir ļaunākais, ko viņiem var nodarīt, proti, atpazīt viņu būtību un darbības metodes. Viņi labprātāk makšķerētu duļķainā ūdenī. Bet, kopš sākusi veidoties apziņas dvēsele, tas viņiem vairs neizdodas tādā mērā kā līdz šim.

Kad Kristus būs piepildījis ētersfēru ar savu vareno spēku, nāks diena, kad viss spilgti izgaismosies. Viss, kas necieš gaismu, tiks sadedzināts, un pēc tam uz Zemes nolaidīsies gaismas Konuss. Šobrīd uztverami tikai daži gaismas uzliesmojumi pirms lielās Gaismas, kura kļūst arvien lielāka. Tie būs gaismas konusi, ugunīgi gaismas kūļi. Es šaubos, ka tiem vēl kāds spēš pretoties.

Tu zini, mūsu loks pieder Mihaela cīnītājiem, un tas ir neaprakstāmi aplaimojošs fakts. Tas veido gaismas centru, kādu ir bezgala daudz. Katrs no tiem savā veidā strādā pie Kristus iemiesošanās ētersfērā. Kad uzliesmos lielā gaisma, tā būs zīme, ka visi ir apvienojušies un kļuvuši par vienotu gaismas jūru – tas būs Kristus tērps. Vai vari iedomāties, cik aplaimojošs un iedvesmojošs ir mūsu darbs – jebkuri vārdi ir pārāk vāji, lai to izteiktu.

Redzi, tādēļ mēs cīnāmies par katra cilvēka dvēseli, kuru varam sagatavot smalkākai uztverei, lai tā kļūtu par mūsu palīgu un palīdzētu aust Saules garam Kristum viņa gaismas tērpu ētersfērā!

Un cik bēdīgi līdzās mirdzošajiem, radoši darbīgajiem gariem izskatās blāvie, tumšie, pasīvie veidoli! Viņi ir kā aklie, kas nevar ciest gaismu, tā netiek tiem cauri, viņi to atstaro kā Mēness Saules gaismu, bet tā viņiem nekļūst par iekšēju notikumu.

Būt gaismas nesējam, aust ētersfērā – tā ir laime, neizsakāma laime! Šeit tādu ir daudz, jo viņi ir sapratuši, kas patiesībā notiek. Kareivjiem tas ir īpaši viegli – pateicoties lielajam notikumam, kurā Kristus dāvāja tiem komūniju, viņi ir daudz atvērtāki, lai uztvertu notiekošo.

Uz Zemes tādi ir galvenokārt tie, par kuriem Kristus reiz teica: “Svētīti tie, kuri panes ciešanas, jo viņi patiesi tiks mierināti!” Tikai ir svarīgi, lai ciešanas tiktu pārdzīvotas pareizi. Tad tās atver dvēseli un dara cilvēku spējīgu kļūt par “gaismas nesēju” un “gaismas tērpa audēju”. Tie, kurus ciešanas nocietina, kļūst pārāk blīvi, un gaisma nespēj starot tiem cauri. Bet mieriniet sevi – Kristus mīlestība ir tik liela, ka būs pavisam nedaudz to, kuri Viņam pretosies un padosies kārdinātājiem.

---

*Mitteilungen von Dagmar, 30. August, 21. Mai 1948; S. 293 – 299.*